

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

2.Bf.122/2012/36. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év január hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A pénzmosás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott és társai ellen folyamatban lévő ügyben a Heves Megyei Bíróság 2011. december hó 7. napján kelt 1.B.582/2010/199. számú ítéletét az I.r. vádlott vonatkozásában **megváltoztatja.**

A 10 rb. folytatólagosan elkövetett kerítés büntetteként értékelt cselekmények közül 1 rb. (III. tényállási pont 1. tanú vonatkozásában elkövetett) jogszabályi megjelölése helyesen a Btk. 207.§ (1) (2) (3) bekezdés a.) pont III. fordulat és b.) pont II. fordulat, 2 rb. cselekmény (II. tényállási pont 3. számú tanú és 2. sz. tanú vonatkozásában elkövetett) jogszabályi megjelölése helyesen a Btk. 207.§ (1) bekezdésébe ütköző a (2) és (3) bekezdés a.) pont III. fordulat.

A 2 rb. csalás büntetteként értékelt cselekményei közül 1 rb. a Btk.16.§ szerinti kísérlet (Btk.318.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés a./ pontja, V. tényállási pont). A Btk. 318.§ (1) bekezdésbe ütköző a (4) bekezdés a.) pont szerint minősülő csalás büntette vonatkozásában (VI. tényállási pont) a tettesi elkövetői alakzat megjelölést mellőzi.

Elrendeli a Miskolci Városi Bíróság 11.B. 3535/2002/79. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását.

Az I.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az I.r. vádlott tartózkodási helye: megjelölve

Egyebekben az elsőfokú ítéletet az I.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A III.r. vádlott vonatkozásában az ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

A másodfokú eljárásban a III.r. vádlott védelmével 11.430,- (Tizenegyezer-négyszázharminc) Ft bűnügyi költség merült fel.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Heves Megyei Bíróság a 2011. december hó 7. napján kihirdetett 1.B.582/2010/199. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. pénzmosás büntettében (Btk.303.§ (3) bekezdés b./ pontja, (4) bekezdés a./ és b./ pontja), 2 rb. csalás büntettében (1 rb. a Btk.318.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés a./ pontja, mint felbújtó, 1 rb. a Btk.318.§ (1) bekezdés és (4) bekezdés a./ pont, mint tettes), 10 rb. folytatólagosan elkövetett kerítés büntettében (ebből 1 rb. a Btk. 207.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés, (3) bekezdés a./ és b./ pontja, 2 rb. a Btk.207.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés és (3) bekezdés a./ pontja, 7 rb. a Btk.207.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés, 6 rb. cselekményben mint társtettes), valamint 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk.276.§ (egyik cselekményben mint felbújtó), ezért halmazati büntetésül 7 év 6 hónap börtönre, mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II.r. vádlott bűnösségét 7 rb. folytatólagosan elkövetett kerítés büntettében (ebből 2 rb. a Btk.207.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés és (3) bekezdés b./ pontja szerint, míg 5 rb. a Btk.207.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés szerint minősülő és büntetendő cselekmény, ebből 6 rb. cselekményben mint társtettes) állapította meg, ezért halmazati büntetésül 4 év 6 hó börtönre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki csalás büntettében (Btk.318.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés a./ pontja) és 1 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk.276.§), ezért halmazati büntetésül 1 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság az I. és II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt tárgyak elkobzásáról. Az Egri Városi Bíróság nyomozási bírása által a 23.Bny.5318/2009/2. számú végzéssel a rendelkező részben megjelölt ingatlanokra, gépkocsikra, üzletrészekre elrendelt zár alá vételt fenntartotta, míg a Besenyőtelki 239. hrsz.-ú Besenyőtelek, Jókai Mór u. 53. szám alatt található ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára, a Besenyőtelek 181/4. hrsz.-ú besenyőteleki ingatlan 5/6 tulajdoni hányadára elrendelt zár alá vételt feloldotta. A II.r. vádlott vonatkozásában a Heves Megyei Bíróság Gazdasági Hivatali Letéti Csoportjánál nyilvántartott 5.800.000 Ft-ot elkobozta. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész az I.r. és a III.r. vádlottak javára az 5. vádpontban eltérő minősítés miatt jelentett be fellebbezést. Az I.r. vádlott és védője részben felmentésért, részben eltérő minősítés miatt, illetve enyhítésért, a II.r. vádlott és védője részben felmentésért, téves minősítés miatt és enyhítésért, míg a III.r. vádlott és védője téves minősítés miatt jelentett be fellebbezést. Fellebbezett a reá vonatkozó rendelkezés miatt 3. számú, 4. számú tanú mint egyéb érdekelt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.52/2011/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi, illetve az egyéb érdekelték által előterjesztett fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást, ennek során a szükséges és lehetséges körben a bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává tette. A teljes hanganyagot a tárgyalás anyagává tette, melyek a vádlottak telefonbeszélgetéseit tartalmazták. A titkos információgyűjtés során beszerezett lehallgatási anyagok beszerzésének törvényességéhez az eljárás során kétség nem fért. Az ügyben kihallgatott vádlottak és tanúk eljárási jogaitak mindvégig gyakorolhatták. Az elsőfokú bíróság az ügyben beszerezett bizonyítékokat kimerítően és minden részletre kiterjedően vizsgálat tárgyává tette, részletesen értékelte, elemezte és alappal vetette el a vádlottaknak a tényállástól eltérő tényállás megállapítására okot adó nyilatkozatait. Mérlegelő tevékenysége során feloldatlan ellentmondást nem hagyott. A megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§-ban írt hiányosságoktól. Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére valamennyi bűncselekményben, azokat törvényesen minősítette. Az V. vádpontban az I. és III.r. vádlottak terhére rótt csalási cselekmények az irányadó tényállás szerint nem befejezettek, kifizetés hiányában kár a pénzügyi intézetet nem érte, a cselekmény a befejezethez közeli kísérlet.

Az elsőfokú bíróság a büntetések nemének és mértékének meghatározásakor kellően figyelemmel volt a vádlottak által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára, a bűnösségi körülményekre, a bűnösség fokára, a méltányos büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget. Az elsőfokú bíróság indokolásából mellőzendőnek tartotta a 43. oldal 4. bekezdésében 5. számú tanú vonatkoztatható megállapítást. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az I. és III.r. vádlottak tekintetében az V. tényállási pont kapcsán módosítsa, a cselekményt a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő és büntetendő csalás büntette kísérletének minősítse, egyebekben az elsőfokú ítéletet annak helyes indokainál fogva hagyja helyben.

Az ügyész a nyilvános ülésen az átiratban foglaltakat fenntartotta.

Az I.r. vádlott meghatalmazott védője 2012. szeptember hó 4. napján iktatott fellebbezés indokolásában elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I.r. vádlott részbeni felmentését és erre tekintettel a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának enyhítését kérte.

Hatályon kívül helyezésre irányuló indítványát azzal indokolta, hogy a tanúk figyelmeztetése a bíróság előtti kihallgatásuk során elmaradt, illetve nem volt teljes körű. Az elsőfokú bíróság 6. sz. tanú és 4. sz. tanúk kivételével nem figyelmeztette a tanúkat a Be.82.§ (2) bekezdésében írt mentességi okokra és jogaikra. Nem hangzott el az az alapvető figyelmeztetés, hogy a tanúvallomást megtagadhatják, ha hozzátartozójukat, vagy saját magukat bűncselekmény elkövetésével vádolnák. E nélkül e tanúk vallomása bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe. A 6. számú tanú figyelmeztetése kizárólag arra korlátozódott, hogy nem köteles önmagát hamisan vádolni, míg 4. sz. tanú ez azzal egészült ki, hogy „mentességi jogára” is figyelmeztetve lett. Ehelyütt nem derül ki milyen mentességi jogra lett figyelmeztetve a tanú, és azt sem tartalmazza a jegyzőkönyv, hogy megtagadhatja a

vallomástételt, ha hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, noha I.r. vádlott a házastársa. A 82.§ (2) bekezdése alapján a kihallgatott tanúk vallomásai bizonyítási eszközként nem vehetők figyelembe, az elsőfokú ítélet ezáltal megalapozatlanná vált. Kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül foglalt állás a titkos információgyűjtés eredménye felhasználhatósága körében. Jelen ügyben a Be.206/A.§ (1) bekezdés b./pontjában írt konjunktív feltétel a feljelentés haladéktalan megtételének teljesítése elmaradt. A titkos információgyűjtés 2007. július 23. napján kezdődött, azonban a nyomozóhatóság csupán 2008. október 28. napján tette meg a feljelentést. A telefonlehallgatási anyag jelentős része 2007. július 23. napjától 2008. szeptember 30. napjáig nem használható fel bizonyítási eszközként. A hatóság részéről un. készletezés történt, majd megkésve tettek feljelentést. A titkos információgyűjtést végző szerv akkor teljesíti haladéktalanul a feljelentési kötelezettségét, ha a büntetőeljárásban felhasználni kívánt információ megszerzésekor a titkos információgyűjtés engedélyezett időtartamának letelte előtt azt nyomban megteszi. Ezen bizonyítékok kirekesztésével a tényállás megalapozatlansága tovább erősödik.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádirati tényálláson is túlterjeszkedett. A Heves Megyei Bíróság az I.r. vádlottat 7. számú, 8. számú és 9. számú tanúk passzív alanyok tekintetében is bűnösnek mondta ki kerítés büntetében, noha a vádirati tényállás ezen személyeket a II.r. vádlottal hozta összefüggésbe. Ezt követően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy I.r. vádlott rokonával, a II.r. vádlottal közösen 2009. júliusától 2009. október 22-ig tartó időszakban összesen 7 prostituáltat dolgoztattak Berlinben. (I.r. vádlott 1. 6. és 10. sz. tanút, II.r. vádlott 7., 8., 9. és 11. számú tanúkat) Így alakult ki az a helyzet, hogy az I.r. vádlottat a Heves Megyei Főügyészség csak 7 rb. kerítés büntetével vádolta, ugyanakkor a Heves Megyei Bíróság 10 rb. kerítés büntetében mondta ki bűnösnek. A Btk.207.§ (1) bekezdésében írt kerítés büntetét (másnak megszerez) az I.r. vádlott azzal a vádirati történeti tényállással nem követhette el, mely szerint „amikor a vádlottak valamelyike nem tartózkodott Berlinben, a neki dolgozó prostituáltak felügyeletét társa látta el, a tőlük származó bevételeket begyűjtötte”. Megállapítható ezért, hogy a vádirati tényálláson túlterjeszkedve állapított meg az elsőfokú bíróság 10 rb. kerítés büntetét az I.r. vádlott terhére.

Az ítéleti tényállás iratellenes és a bíróság saját érvelésével ellentétes tényeket is tartalmaz az ítélet 11. oldal 2. és 4. bekezdésében.

Az elsőfokú bíróság eljárásjogi hibái másodfokú felülbírálatra alkalmatlanná teszik az ítéletet, mely a másodfokú eljárásban nem pótolható, ezért az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása indokolt.

A megváltoztatást alátámasztó érvelése a védőnek az alábbiakra alapult: az I. tényállás vonatkozásában a bíróság a bizonyítékok mérlegelése során nem vette figyelembe a passzív alanyok, 4. sz. és 12. sz. tanúk vallomását. Mindketten úgy nyilatkoztak, hogy saját döntésük volt, amit csinálnak, az I.r. vádlott nem befolyásolta őket. 4. sz. tanú elmondta, hogy az interneten kereste ki a salzburgi helyszínt és saját akaratából ment oda. Az I.r. vádlott nem határozta meg, milyen munkát végezzen, mennyit keressen, e kérdésekben maga döntött. 12. sz. tanú azt mondta, hogy szerelmi kapcsolatban állt I.r. vádlottal, önszántából ment vele Salzburgba, nem tudta, hogy 4. sz. tanú és I.r. vádlott milyen kapcsolatban voltak. Mindezen

nyilatkozatok helyes értékelésével kizárólag az állapítható meg tényként, hogy e passzív alanyok önállóan határozták el a külföldi prostitúciós tevékenység folytatását, a döntési folyamatban az I.r. vádlott nem játszott szerepet, nem szerezte meg őket közösülés és fajtalanság céljából más személyeknek, ellenben I.r. vádlott e két üzletszerű kéjelgést folytató személlyel részben kitartatta magát. A cselekmény helyes minősítése a Btk. 206.§-ba ütköző kitartottság büntette. A II. tényállás kapcsán a 3. számú tanú és 2. sz. tanú passzív alanyok sérelmére elkövetett cselekmény kapcsán a 3. számú tanú vonatkozásában a tényállást és minősítést nem vitatta, ellenben 2. sz. tanú sérelmére elkövetett kerítés büntette kétséget kizáróan a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem igazolható. A 3. számú tanú a passzív alany korára ellentétes nyilatkozatot tett, míg az I.r. vádlott következetesen tagadott. A kétséget kizáróan nem bizonyított tény a terhelt terhére értékelni nem lehet, ezért I.r. vádlott felmentését kérte e cselekmény vádja alól. A III. tényállást illetően a bíróság nem vette figyelembe a passzív alanyok tárgyaláson tett vallomásait, 10. sz. és 6. sz. tanúk nyilatkozatait. Az állapítható meg kétséget kizáróan nyilatkozataik alapján, hogy az I.r. vádlott szerelmi kapcsolatban állt 10. sz. tanúval és 6. sz. tanúval, velük részben kitartatta magát. I.r. vádlott nem játszott döntő szerepet abban, hogy ezen személyek külföldön dolgozzanak. Saját maguk határozták el külföldi prostitúciós munka elkezdését és folytatását. Ennek megfelelően a cselekmények helyes minősítése a Btk.206.§-ba ütköző kitartottság büntette. 1. sz. tanú nyomozati vallomásából egyértelműen kiderül, hogy a prostitúciós tevékenységgel összefüggésben a teljesítmény fokozása érdekében nem történt bántalmazás. Az első bántalmazás egy viccelődés miatt volt, a második vagy azért, mert nem keresett eleget, vagy azért, mert nézeteltérése volt 10. sz. tanúval, a harmadik pedig azért, mert nem írták fel egy kocsni rendszámát. Kétséget kizáróan nem bizonyítható az ítéletben szereplő minősítés, a helyes minősítés a Btk.207.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés és (3) bekezdés a./ pontja.

A pénzmosás büntettével kapcsolatban kifejtette, hogy téves az az első bírói álláspont, hogy megvalósítja a pénzmosás büntettét, aki bűncselekmény elkövetéséből származó jövedelmét más devizanemre átváltja, kamatozó betétben helyezi el, ingatlant, személygépkocsit vásárol belőle, vagy kft-t alakít. A törvényhozó a leplezési, titkolási célzatot ezen bűncselekmény megvalósulásához kifejezetten megkívánja, amelyet az állandó bírói gyakorlat is tükröz. Példaként hozta a Szegedi Ítéltábla Bf.I.463/2005. számú határozatát, melyben a bíróság megállapította, hogy helytelen azon ügyészi jogértelmezés, mely eredet leplezési célzat nélkül is megállapíthatónak tartja a pénzmosás büntettét. A megalapított gazdasági társaság tényleges munkát végzett, jelentős nyereséget realizált, pénzmosás büntette nem állapítható meg. A fedő vállalkozás elnevezés túlzott és iratellenes. Pénzmosás büntette vádja alóli felmentést indítványozott.

Az V. tényállási pont vonatkozásában a lehallgatási anyag elfogadása esetén a megállapított tényállást helytállónak fogadta el, ugyanakkor az ügyészi fellebbezésben írt minősítéssel értett egyet. A büntetés kiszabása körében enyhítő körülményként kérte értékelni a jelentős időmúlást, I.r. vádlott kiskorú gyermekes családi állapotát, részbeni beismerő vallomását, a VI. vádpontban a kár megtérítését.

Kérte ezen túlmenően, hogy az elkobzást kizárólag a Mercedes CL típusú személygépkocsira, illetve a besenyőteleki ingatlan vonatkozásában rendelje el a bíróság.

A nyilvános ülésen a védő kitért arra is, hogy dr. Sz. B. ügyvéd, akit a másodfokú bíróság az eljárásból kizárt, I.r. vádlottat is védte, ugyanakkor sértetti képviselő is volt, mely eljárásjogi pozíciók kizárják egymást, ezért az ítéletet az I.r. vádlott vonatkozásában is hatályon kívül kell helyezni. Az írásbeli indítványban foglaltakat fenntartotta, a fel nem róható időmúlásra is figyelemmel másodlagosan az ítélet lényeges enyhítését kérte.

A III.r. vádlott meghatalmazott védője 2012. augusztus 29. napján érkezett beadványában kifejtette, hogy a tényeket ugyan védence vonatkozásában helyesen állapította meg a bíróság, de a megállapított tényállásból helytelen jog- következtetésre jutott, mert nem lehet megállapítani a befejezett alakzatot. A vádlott csalás büntette kísérletét valósította meg, az önkéntes elállásra vonatkozó korábbi álláspontját fenntartotta. A kiszabott büntetés enyhítésére látott lehetőséget. Becsatolta az építkezéssel kapcsolatban a III.r. vádlott részére kiállított számlák másolatát, valamint az I.r. vádlott és III.r. vádlott 2009. augusztus 25-én kelt megállapodását, mely szerint a vádlott a lakóház felépítéséhez 4.280.000, 4.120.000 és 4.350.000 Ft összegben építőanyagot vásárolt saját költségén, melyeket a III.r. vádlottnak 2012. február 28. napjáig kell visszafizetnie.

III.r. vádlott kirendelt védője a nyilvános ülésen a csalás büntetteként értékelt cselekmény kísérleti szakának megállapítását kérte, önkéntes elállásra hivatkozott.

Dr. Sz. B. ügyvéd mint 3. sz. tanú és 4. sz. tanú, egyéb érdekelt jogi képviselőjeként a lefoglalt euró összeg elkobzása miatt bejelentett fellebbezését 2012. szeptember 3. napján érkezett beadványában indokolta. Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy az egyéb érdekeltet érintően becsatolt anyagokkal szemben milyen bizonyítékok alapján jutott arra a megállapítására, hogy a részükre történő pénzkiadás iránti kérelem nem fog helyt. 3., 4. sz. tanúk nyilatkozatát, a becsatolt okiratokat egyáltalán nem értékelte. Indítványozta, hogy a nyomozás során lefoglalt és az egyéb érdekelt tulajdonát képező 50.000 illetve 42.000 euró pénzüsszeget a másodfokú bíróság oldja fel és adja ki az egyéb érdekelt részére. Két iratot csatolt, a 2010. február hó 22. napján 13. sz. tanú által tett nyilatkozatot, mely szerint 3. sz. tanú kérésére 30.000 és 50.000 eurót váltott be minden évben több alkalommal, valamint a 2008. december 20-án kelt 4. sz. tanú zálogjogosult és az I.r. vádlott zálogkötelezett között létrejött ingó zálogjog szerződést. A felek rögzítették, hogy élettársak, amennyiben azonban életközösségük megszakad, úgy az I.r. vádlott 38.000.0000 Ft-tal tartozik 4. sz. tanúnak, mert azt korábban 4. sz. tanú adta élettársa részére.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2012. október hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen dr. Sz. B-t, mint I.r. és III.r. vádlott védőjét a büntetőügyből a 23/I. szám alatti végzésével kizárta, a nyilvános ülést elhalasztotta. A kizárás indokaként rögzítette, hogy dr. Sz. B. ügyvéd részére 3. sz. tanú mint egyéb érdekelt adott meghatalmazást 2009. október hó 26. napján. Ugyanezen a napon az I.r. vádlott őt védőként hatalmazta meg, majd a III.r. vádlott 2010. június 22. napján ugyancsak védőként hatalmazta meg. 4. sz. tanú a bírósági szakban 2011. szeptember hó 22. napján egyéb érdekeltként adott részére megbízást.

Az eljárás során dr. Sz. B. számtalan beadványt készített, mint egyéb érdekelt jogi képviselője. A III.r. vádlott védelmében valamennyi tárgyaláson részt vett. Az I.r. vádlott védelmében a tárgyalásokon rajta kívül dr. N. P. vezető védő is jelen volt.

Megállapítható volt az iratanyagból az is, hogy a 2011. év szeptember hó 28. napján megtartott tárgyaláson (156. sz. tárgyalási jegyzőkönyv) a bíróság tanúként hallgatta ki 3. sz. tanút, az I.r. vádlott édesapját, amely kihallgatáson dr. Sz. B. ügyvéd, mint tanú érdekében eljáró ügyvéd jelen volt.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította a Be. 45. § (2) bekezdése alapján, hogy a tanú érdekében eljáró dr. Sz. B. ügyvéd ezzel egyidejűleg nem lehet védő, a tanút segítő ügyvédi funkció és a terhelt védőjének funkciója egyidejűleg nem állhat fenn, az egyidejűség a védői funkció gyakorlását zárja ki (BH 2008. 139).

A segítő a jelenleg hatályos eljárásjogi törvény értelmében megelőzi a védői pozíciót és a segítői kerül előtérbe.

Rögzítette a Fővárosi Ítéltábla azt is, hogy a Be.55. § (2) bekezdése szerint, ha az eljárás olyan bűncselekmény miatt folyik, amellyel kapcsolatban elkobzásnak, illetve vagyoneklobzásnak van helye, annak az egyéb érdekeltnek a jogaira, aki az elkobozható, illetőleg az olyan dolog tulajdonosa, amelyre vagyoneklobzás rendelhető el, a sértett jogai (51. § (2) bekezdés) az irányadók. A Be.45. § (1) bekezdés a) pontja szerint nem lehet védő a sértett képviselője.

A végzés 2012. október hó 30. napján jogerőre emelkedett.

A másodfokú nyilvános ülés elhalasztását követően (III.r. vádlottnak védője nem volt) a II.r. vádlott és védői a fellebbezést visszavonták, az ítélet II.r. vádlott vonatkozásában 2012. november hó 14. napján jogerőre emelkedett.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.348.§ (1) bekezdés alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül. Az eljárási szabályok megtartásának vizsgálata során megállapította, hogy I. és III.r. vádlott védelmében a fent hivatkozott végzés szövegezésének megfelelően kizárt védő járt el, mely I.r. vádlott vonatkozásában nem hat ki az ügy érdemére, mert dr. N. P. vezető védő valamennyi tárgyaláson jelen volt, ugyanakkor a III.r. vádlottat valamennyi tárgyaláson kizárt védő képviselte, a kötelező védelem ellenére védője nem volt.

A III.r. vádlott vonatkozásában további eljárási szabálysértés is megvalósult. A tanács elnöke az első tárgyaláson úgy intézett kérdést III.r. vádlotthoz, (58. számú jegyzőkönyv 6. oldala) hogy a III.r. vádlott a vallomástételt megtagadta.

Az elsőfokú bíróság a védői beadványban foglaltaknak megfelelően a tanúk nagy részét nem oktatta ki arra vonatkozóan, hogy önmagukat nem kötelesek bűncselekmény elkövetésével vádolni, koncepciója az volt, hogy ezen figyelmeztetésnek kizárólag azon tanúk vonatkozásában szükségesek, akik esetében a magukra vonatkozó bűncselekményt illetően terhelő vallomás megtételének lehetősége felvetődik. Ennek megfelelően kioktatta a vallomásmegtagadás jogára 14. sz. tanút (58. számú tjk. 54. oldala), mert úgy ítélte meg,

hogyan esetében emberkereskedelem büntette, az 5. számú tanút (58. jkv. 56. oldala), esetében ugyancsak emberkereskedelem büntette vetődött fel az iratanyag alapján. A kerítés bűncselekmény passzív alanyai vonatkozásában 7. sz. tanút kioktatta arra, hogy magát nem köteles bűncselekmény elkövetésével vádolni, (58. jkv. 60. oldala) jelezte, hogy az élettársi kapcsolat megállapítására vonatkozó II.r. védői indítványnak nem ad helyt, ezért a hozzátartozót megillető mentességi jogra nem oktatta ki. 6. sz. tanút (58. jkv. 83. oldala) a hamis vádra, valamint hogy önmagát nem köteles hamisan vádolni, 4. sz. tanút, aki I.r. vádlottal 2011. évben házasságot kötött, a hozzátartozót megillető mentességi jogra, a hamis vád büntetőjogi következményeire, valamint arra figyelmeztette, hogy önmagát a bíróság előtt nem köteles hamisan vádolni (58. sz. jkv. 95. oldal). 15. sz. tanút figyelmeztette, hogy önmagát nem köteles bűncselekmény elkövetésével vádolni (131. sz. jkv. 11. oldal), míg 3. sz. tanút és 16. sz. tanút, I.r. vádlott volt élettársát a hozzátartozót megillető mentességi jogra oktatta ki. (156. sz. tjk. 6-7. oldal) A többi tanú vonatkozásában az érdektelenség tisztázását követően csak a hamis tanúzás büntetőjogi következményeire történt figyelmeztetés hangzott el.

A Be. 81.§ (1) bekezdése tartalmazza a tanúkenti kihallgatás akadályait, míg a 82.§ (1) bekezdése a tanúvallomás megtagadásának lehetőségeit sorolja fel. Ezek között jelen ügy szempontjából figyelmet érdemel a hozzátartozói viszonyra történő figyelmeztetés kötelezettsége, mely helyesen megtörtént.

A Be. 82.§ (2) bekezdése szerint a tanút a kihallgatása elején a mentességi okokra és jogaira figyelmeztetni kell. A figyelmeztetést, valamint a tanúnak a figyelmeztetésre adott válaszát jegyzőkönyvbe kell foglalni. A figyelmeztetés és az arra adott válasz jegyzőkönyvezésének elmaradása esetén a tanú vallomása bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe.

A Be. 85.§ (3) bekezdése szerint a kihallgatás elején tisztázni kell, hogy van-e a tanú vallomástételének akadály (81-82.§). Ha nincs, akkor figyelmeztetni kell az igazmondás kötelezettségére és a hamis tanúzás büntetőjogi következményeire. A figyelmeztetést és az arra adott választ a jegyzőkönyvnek tartalmaznia kell. Elmaradása esetén a tanú vallomása bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe.

A Be. 78.§ (4) bekezdése szerint nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

Az elsőfokú bíróság kizárólag a fentebb felsorolt egyes tanúk vonatkozásában tartotta szükségesnek a Be. 82.§ (2) bekezdés b.) pontjában írt (csak saját magukra vonatkozó) figyelmeztetés foganatosítását.

A Be. 62.§ szerint általános kötelezettség a bíróság részéről az eljárási cselekmény elvégzése előtt a cselekménnyel érintett személyt a jogairól tájékoztatni, a kötelezettségeire figyelmeztetni. Még konkrétabb szabályokat tartalmaznak a tanúk kihallgatására vonatkozó fentebb hivatkozott rendelkezések.

Helyeselhető az a gyakorlat, hogy a tanács elnöke nem figyelmezteti a tanút a vallomástétel olyan akadályaira, amelyek esetében minden kétséget kizáróan megállapíthatóan fel sem merülnek. (1/2007.BKv.)

Az önvádra kötelezés tilalmára történő figyelmeztetés (Be.8.§) azon tanúk kihallgatását megelőzően elégséges volt, akik esetében bűncselekmény elkövetésének lehetősége felvetődött, mely megtörtént.

Helytelen a figyelmeztetés 4. sz. tanú és 6. sz. vonatkozásában, akiknek a tanács elnöke arra hívta fel a figyelmét, hogy „önmagukat nem kötelesek hamisan vádolni”, mely nyilvánvalóan jegyzőkönyvi elírás, hiszen ilyen figyelmeztetést a tanúk esetében a Be. nem nevesít, nyilvánvalóan az önvádra kötelezés tilalma hangzott el a hamisan szó téves közbeiktatásával. 7. sz. tanú e körben történő figyelmeztetése egyébként helyes szóhasználattal történt.

A figyelmeztetés megtörténte, a válaszadás és ennek jegyzőkönyvezése nélkül a **tanúk vallomása azon részükben, amelyre vonatkozóan ki kellett volna oktatni mentességi jogukra, és amely körben a vallomását ténylegesen megtagadhatták volna, bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe.** (Legfelsőbb Bíróság Bt.I.1178/2004. számú jogeset, BH 2006. 317) Nem jelenti tehát azt, hogy a vallomásokat a védői kérelemnek megfelelően teljes egészében ki kellene rekeszteni. Mivel a helytelen figyelmeztetésben részesített tanúk vallomása nem tartalmaz olyan részleteket, amely körben a vallomást megtagadhatták volna, vallomásaikat a korábban részletezett hiányosságok ellenére kirekeszteni nem kellett.

Az elsőfokú bíróság valamennyi olyan bizonyítékot felkutatott és értékelési körébe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából relevánsak. További bizonyítás felvétele az ügyben szükségtelen lett volna. A védők sem indítványozták a másodfokú eljárásban további bizonyítás felvételét és nem sérelmezték azt sem, hogy a bíróság a 131. számú jegyzőkönyv 26. oldalában foglaltak szerint a bizonyítási indítványokat elutasította. Elmulasztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróság indokát adni a bizonyítási indítványok elutasításának, melyet a másodfokú bíróság az alábbiakban pótol:

A 3. számú tanú és 17. sz. tanú szembesítése csak lehetőség lett volna a Be. szabályai alapján, az ellentmondás a bizonyítékok értékelése során a szembesítés megtörténte nélkül is feloldható volt, nem érintette a tényállás megalapozottságát. 4., 6., 7., 10. sz. tanúk ismételt kihallgatására vonatkozó indítvány teljesítése pedig szükségtelen lett volna, hiszen e tanúkat az elsőfokú bíróság korábban már igen részletesen kihallgatta, vallomásaikra I.r. és II.r. vádlottak reagálhattak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ugyanakkor részben hiányos, részben iratellenes megállapítást tartalmaz (Be.351.§ (2) bekezdés b./ és c./ pontjaiban írt megalapozatlansági hiba), melyet a másodfokú bíróság a Be.352.§ (1) bekezdése alapján az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészít ki, illetőleg helyesbít:

- Az ítélet 8. oldal 3. és 4. bekezdésében is rögzíti, hogy I.r. vádlott 4. sz. és 12. sz. tanúk prostituáltakat saját javára dolgoztatta, I.r. vádlott szervezése és felügyelete alatt végezték napi tevékenységüket. Ennek keretében gépkocsival I.r. vádlott intézte

kiutaztatásukat, ott őket éjszakai klubokban helyezte el kifejezetten azzal a céllal, hogy az odalátogató vendégekkel szexuális kapcsolatot létesítsenek. I.r. vádlott a munkavégzés helyének meghatározása mellett rendelkezett a napi munkaidő és az Salzburgban töltendő idő tartalmáról is. A prostituáltak keresetét rendszeres telefonhívásokkal ellenőrizte, ha azt keveselte, elégedetlenségének adott hangot és megpróbálta a munkakedvüket manipulálással fokozni. (telefonlehallgatások anyaga)

- A III. tényállás (10-11. oldal) azzal egészíti ki, hogy az I.r. vádlott a Berlinben folytatott tevékenységre először Pintér Mónikát küldte ki, saját maga szállította ki 6. sz. tanú, majd 1. sz. tanú a határon átvette és Berlinbe szállította. Meghatározta, hogy hol éljenek, hol nyújtsák a szexuális szolgáltatást (Bulowstrasse). Meghatározta, ha a vendég a szolgáltatást nem a saját gépkocsijában veszi igénybe, a Momó nevű férfi panziójába menjenek, hogy a munkát mikor kezdjék, milyen ruházatot viseljenek (télvíz idején is rövid szoknyában kellett lenniük, nadrágot nem vehettek), az egyes szolgáltatásokért milyen árat kérjenek, telefonon őket minden nap ellenőrizte. Ideje nagy részét Németországban töltötte, ahol személyesen ellenőrzött, éjjel körül az addig megszerzett bevételt is begyűjtötte. A 3 nőtől a szexuális tevékenységgel megszerzett pénzt átvette (tényállásba átemelve ítélet 39. oldal első bekezdésében rögzített indokolásból 1. sz. tanú vallomása, telefonlehallgatások anyaga alapján).
- Az ítélet 11. oldala 4. bekezdése 1. mondatát (I.r. vádlott a németül beszélő 9. sz. tanú a 15. sz. tanú által vezetett gépkocsival a II.r. vádlott és az általa kiszállított nők után küldte) mellőzi mint iratellenes megállapítást, amely állítás az ítélet egy korábbi 11. oldal 2. bekezdés 1. mondatában szereplő helyes ténymegállapítással is ellentétes.
- A IV. tényállást a 14. oldal 1. bekezdésének 3. sorát kiegészíti azzal, hogy az euró átváltások alkalmával I.r. vádlott kérést intézett a pénzváltó felé, hogy a pénzváltásokat ne jelentse, tevékenységét így módon is leplezendő (nyomozati irat I/B. kötet 691. oldal).
- 4. sz. tanú és 12. sz. tanú Salzburgban napi átlagban együttesen kb. 1000 eurót kerestek, melyet I.r. vádlott vagy Salzburgban vett át, vagy azt a lányok hazahozták. A 3. számú tanú és 2. sz. tanú személyenként naponta 6.000-60.000 ft körüli összeget kerestek, melyeket az I.r. vádlott elvett tőlük. (3. számú tanú vallomása, lehallgatott telefonbeszélgetések anyaga)
- A berlini prostituáltak általában este 6 órától hajnali 3-4 óráig dolgoztak, hétköznap átlagban 1000-1300 eurót, hétvégén 1500-1700 eurót kerestek. A vádlottak minden nap összegyűjtötték a bevételt, abból legfeljebb személyenként 50 eurót hagytak a passzív alanyoknál személyes kiadások fedezésére. (telefonlehallgatások anyaga, 8. sz., 7. sz., 1. sz. tanúk vallomása)
- A prostitúciós tevékenység haszonélvezőjeként I.r. vádlott a IV. pontban írt pénzösszegek ingók és ingatlanok értékére tett szert, a Kótai-08. Bt. a tényállásban írt bevétellel rendelkezett, lényegében valamennyi jövedelme a prostitúciós tevékenységből származott.

A fenti kiegészítésekkel és pontosítással a tényállás teljes, az iratok tartalmának megfelelő és téves logikai következtetést sem tartalmaz, ezért az a másodfokú felülbírálat alapját képezte a Be.352.§ (2) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nagyobb részben felsorolta és azokat a logika szabályai szerint mérlegelte. A másodfokú bíróság a IV. tényállási pont vonatkozásában további bizonyítékként jelöli meg a nyomozati iratok 4/b. kötetének 431. oldalán, az 1/A. kötet 377. oldalán, az 1/B. kötet 689. oldal közepén írtakat, melyekből a vádlott leplezési célzata is megállapítható. Az 1/B. kötet 691. oldalán rögzített lehallgatott, I.r. vádlott és a pénzváltó közötti beszélgetés során az I.r. vádlott azt mondja: „Figyelj már, akkor tudod beszéltünk róla a múltkor, ezt így nem kell lejelenteni ezt a dolgot, jó?”

Ugyancsak e vádponthoz tartozóan a bizonyítékok között szükséges megjelölni a 4. sz. tanúnál tartott házkutatás adatait, mely szerint 4. sz. tanúnál az eurót német nyelvű Raiffeisen feliratú papírzacskóban találták meg a forgalmi engedély mellett. (nyomozati iratok 841. oldala)

Ezen kiegészítésekkel a bizonyítékok értékelése is teljeskörűvé vált. A másodfokú bíróság nem osztotta I.r. vádlott védőjének azon álláspontját, hogy egyes passzív alanyok I.r. vádlottat mentő tanúvallomását kellett volna az elsőfokú bíróságnak irányadóként elfogadni, hiszen az összes bizonyíték elemző értékelése után kizárólag az a helyes következtetés vonható le, hogy azon vallomásaik, amelyeket a védő idézett beadványában, az I.r. vádlottal kapcsolatos függő viszonyra, manipulált helyzetükre figyelemmel születtek. Azon prostituált tanúk vallomásai alapján, akik fel merték tární a valós tényeket, melyeket lehallgatott telefonbeszélgetések adatai és más tanúvallomások is alátámasztottak, az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le a megállapítható tényekre vonatkozóan. Hivatkozott a védő arra is, hogy nem adta indokát az elsőfokú bíróság bizonyítékmérlegelési tevékenységének 2. sz. tanú és a 3. számú tanú életkorának I.r. vádlott általi tudását illetően. Az ítélet 28. oldal közepétől a 30. oldal közepéig foglalkozik a Heves Megyei Bíróság ezen bizonyítékok mérlegelésével, az indokolás e tekintetben kiegészítésre nem szorul. A 3. számú tanú a tárgyaláson (58. sz.tjk. 31. oldala) az I.r. vádlottra vonatkozó ezen tényt érintő terhelő vallomását még szembesítést követően is fenntartotta.

A védői fellebbezés a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő felülmérlegelését célozta, melyre megalapozottan megállapított tények mellett nincs mód.

Nem osztotta a másodfokú bíróság I.r. vádlott védőjének álláspontját a haladéktalanság fogalmának értelmezésével kapcsolatosan sem a lehallgatott telefonbeszélgetések szövegének felhasználhatósága tekintetében. Az a körülmény, hogy a védők az elsőfokú eljárásban úgy nyilatkoztak, hogy jogszerűnek ismerik el a titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés során keletkezett anyagot, még nem teszi mellőzhetetlenné a Be.206/A. § -ban írt konjunktív feltételek meglétének másodfokú eljárásban történő vizsgálatát. Ugyanakkor az ítélet 43. oldal első bekezdésében a haladéktalanság fogalmával kapcsolatosan kifejtettek helytállóak.

A nyomozati iratok 1/A. kötete 65.-67. oldalára befűzött , a Fővárosi Bíróság Elnöke dr. Gatter László által T.El. 00100/2/2008. számú igazolása szerint az I.r. vádlott telefonjára továbbított közlés tartalmának megismerése és technikai eszközzel rögzítése a PKKB. 2007. évi július hó 12. napján kelt 8.Ti. 00307/2/2007. Tük végzése alapján került engedélyezésre az alábbi időpontokban:

2007. július hó 13. napjának 12 órájától 2007. október hó 11. napjának 12 órájáig, a PKKB 2008. január hó 31. napján kelt 8.Ti. 00307/6/2007. Tük. végzése alapján 2008. február hó 5. napjának 8 órájától 2008. május hó 3. napjának 8 órájáig, a PKKB. 2008. április hó 25. napján kelt 8.Ti. 00307/8/2007.Tük végzése alapján 2009. május hó 3. napjának 8 órájától 2008. július hó 9. napjának 8 órájáig, a PKKB. 2008. július hó 7. napján kelt 8.Ti. 00307/10/2007 Tük végzése alapján 2008. július hó 9. napjának 8 órájától 2008. október hó 5. napjának 8 órájáig, a PKKB. 2008. szeptember hó 29. napján kelt 8.Ti. 00307/12/2007. Tük végzése alapján 2008. október hó 5. napjának 8 órájától 2009. január hó 2. napjáig. Az információgyűjtés célja a Btk. 207.§ (1) bekezdésébe ütköző a (2) bekezdés szerint minősülő üzletszerűen elkövetett kerítés büntette volt.

Az Egri Városi Bíróság nyomozási bírása a nyomozati iratok 79. és 85. oldalára befűzött T.Ny. 0027/2009/5. számú és Tny. 0030/2009/2. számú végzésével valamennyi fentebb felsorolt Tük határozat tekintetében engedélyezte a büntetőeljárásban történő felhasználást, vizsgálva, hogy a Be.206/A.§ (1)-(5) bekezdésében foglaltak fennállanak-e, azt igenlően eldöntve.

A Fővárosi Ítéltábla ugyancsak megállapította a felhasználhatóságot.

A nyomozati iratok 63. oldalára befűzött feljelentés az I.r. vádlott ellen a Btk.207.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő kerítés büntette miatt 2008. október hó 28. napján történt.

A II.r. terhelttel szemben a nyomozati iratok 2/A. kötete 79. oldalára befűzött dr.Gatter László T.El. 010/2/2010. számú igazolása szerint a titkos információgyűjtés 2009. június hó 16. napja és 2009. december hó 10. napja között folyamatos volt a fent írt cselekmény vonatkozásában, az Egri Városi Bíróság nyomozási bírása nyom.ir. 89. oldalára befűzött T.Ny. 0075/2010/2. számú végzése szerint a büntetőeljárásban felhasználható, mely beszélgetések I.r. vádlottra vonatkozóan is tartalmaznak bizonyítékokat, vele szemben is felhasználhatók.

A törvény pontosabban nem határozza meg, hogy mit, mely időtartamot kell a feljelentési kötelezettség teljesítésének „haladéktalanságán” érteni. Erre az ügyek eltérő jellege, bonyolultsága, az adatmennyiség változó terjedelme miatt minden esetre érvényes, egzakt meghatározás nem tehető. A Nemzetbiztonsági Szakszolgálat által összegyűjtött adatahalmazban az információgyűjtés célja szempontjából érdektelen vagy az ügyben nem érintett személyre vonatkozó adatok is szerepelnek, amelyeket ki kell szűrni és meg kell semmisíteni, mely időigényes tevékenység. A titkos információgyűjtést szabályozó ágazati jogszabályok [Nbtv., Rtv.] nem szabnak határidőt, hogy az érdektelen adatok kiszűrését mennyi idő alatt kell elvégezni. A Be. **a titkos adatszerzés tekintetében** az érdektelen

adatok kiszűrésére és megsemmisítésére nyolcnapos határidőt enged [Be. 204. § (4) bekezdés]. A 74. számú Bkv.-ben a Legfelsőbb Bíróság úgy foglalt állást, hogy indokolt a haladéktalanságnak olyan értelmet tulajdonítani, hogy a Be. 206/A. § (1) és (4) bekezdéseinek az alkalmazási körében ez a követelmény még nem sérül akkor, ha a feljelentési kötelezettségének az információgyűjtést végző szerv az adatok megszerzést követő 8 napon belül nem tesz eleget. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a titkos adatszerzés már a nyomozás elrendelését követően (200.§ (3) és (4) bekezdése) zajlik, amikor a nyomozóhatóság már megfelelő adatmennyiség birtokában van, ezért rövidebb határidő elégséges. Titkos információgyűjtés esetében a cselekmény és a bizonyítékok még nem körvonalazódtak, ezért nyilván hosszabb idő is indokolt lehet az adatok kiszűréséhez, a feljelentés megtétele körében történő állásfoglaláshoz.

A Be. 171. §-ának (2) bekezdése szerint a hatóság tagja és a hivatalos személy köteles a hatáskörében tudomására jutott bűncselekményt ha az elkövető ismert, annak megjelölésével feljelenteni. A feljelentéshez csatolni kell a bizonyítási eszközöket, ha ez nem lehetséges, a megőrzésükről kell gondoskodni. E rendelkezésből az következik, hogy az irreleváns információk kiszűrésének az időpontját követően a releváns adathalmaz további elemzése is szükséges ahhoz, hogy a feljelentés megtételéről történjen intézkedés. Állást kell foglalni abban a kérdésben, hogy a releváns adathalmaz a rendelkezésre álló engedélyhez nem kötött titkosszolgálati eszközökkel vagy egyébként beszerzett adatokkal is összevetve elégséges-e a Be. 201. §-ában meghatározott és az engedélyben feltüntetett bűncselekmények valamelyikére vonatkozó gyanú megállapításához, továbbá abban is, hogy a bűncselekmény elkövetésére utaló adatok azzal a személlyel kapcsolatba hozhatók-e, akikre nézve az információgyűjtés engedélyezett volt. A bűnüldözési célú titkos információgyűjtés esetén tisztázandó az is, hogy az adatok az engedélyben nem szereplő más személy bűncselekményének bizonyítására is felhasználhatók-e. Ennek az elemzésnek a birtokában kerülhet a titkos információgyűjtést végző szerv abba a helyzetbe, hogy állást foglaljon a feljelentés megtételének a szükségességéről. Az ehhez szükséges megfontolás időtartamát a haladéktalanság követelménye szempontjából értelemszerűen figyelembe kell venni. Természetesen a megfontolás szükséges idejét befolyásolja az ügy terjedelme, az elkövetőként szóba jöhető személyek száma, a nyílt eszközökkel beszerzett vagy beszerezhető bizonyítékok mennyisége.

A Be. kimerítően szabályozza a határidő fogalmát (Be. 64.§), és több helyen konkrétan meghatározza az eljárási cselekmény teljesítésére nyitva álló időt. Amely esetben a jogalkotó nem számszerűsítette a tartamot, azt azért nem tette, mert az egyes ügyek eltérő volta miatt általános érvénnyel nem határozható meg az időtartam, a haladéktalanság fogalmára vonatkozóan általános, egységes értelmezés sem adható.

Jelen ügyben a haladéktalanság követelménye az engedélyekben szereplő időpontokat is figyelembe véve nem sérült.

A megállapított tényekből az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett I.r. vádlott bűnösségére valamennyi cselekmény vonatkozásában. Nem osztotta a másodfokú bíróság

azon védelmi álláspontot sem, hogy az elsőfokú bíróság a 10 rb. kerítés bűncselekmény vonatkozásában a vádon túlterjeszkedett volna, tekintettel arra, hogy a releváns tények a vádban leírásra kerültek, az ügyészi cselekmény minősítés a bíróságot nem köti, ezért az elsőfokú bíróság a vádon nem terjeszkedett túl.

A cselekmények minősítése törvényes, az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem jelölte meg a kerítés bűncselekmény minősített eseteinek fordulatait, melyet a másodfokú bíróság pótol.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az ítélet indokolásában a 40. oldal (2) bekezdésében írt minősítés nincs pontos összhangban az ítélet rendelkező részével, a rendelkező részben írt minősítés helyes a másodfokon eszközölt pontosítással, ezért azt a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtaknak megfelelően pontosítja.

Nem osztotta a védelmi álláspontot a másodfokú bíróság tekintetben sem, hogy I.r. vádlott Btk.207.§ (1) bekezdése szerint kerítésként értékelt cselekményei egyes passzív alanyok tekintetében kitarottság büntettként értékelendők. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos volt, a kerítés tényállását maradéktalanul nem tartalmazta, azonban az iratok tartalma alapján kiegészített helyesen megállapított tények alapján - mellyel a bíróság nem terjeszkedett a vádon túl - az I.r. vádlott bűnössége valamennyi passzív alany vonatkozásában e cselekményben állapítandó meg az elsőfokú bíróság által helyesen kifejtettek alapján. A kerítés büntettkének törvényi tényálláselemét képező elkövetési magatartás „személynek más részére megszerzése.” Az elkövető biztosítja, hogy a passzív alany hajlandó harmadik személlyel nemi kapcsolatot létesíteni, a hajlandóság biztosítása szükségszerűen magában foglalja a passzív alanynak a kívánt cél irányába való befolyásolását, vagyis a célzatos befolyásolás egyik eleme a kerítés elkövetési magatartásának. A célzatos befolyásolás gyakorlója mint tettes, a kerítés büntettkét követi el. (Legfelsőbb Bíróság Bfv. I.409/2005/6. számú határozata) A tényállás szerint - és a megfelelő indokolás alapján (ítélet 39. oldal 3. bekezdése) az I. és II.r. vádlottak már a Berlinbe történő kiutazás megszervezésekor a lényeges körülményekben megállapodtak. (lakhatás, engedélyek beszerzése, placc és panzió biztosítás) Ha egyik vádlott hazautazott, a felügyeletet a másik vádlott látta el, egymást kölcsönösen informálták, a megszerzett pénz összegét is ellenőrizték, jelentették. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy ezen tevékenység a társtettesi elkövetői alakzat megállapítását lehetővé teszi. (BH.2003.142.szám)

Helyes az az érvelés is, hogy az I.r. vádlott büntetőjogi felelőssége 11. sz. tanú passzív alany vonatkozásában nem állapítható meg, mert vele kapcsolatosan semmilyen tevékenysége nem volt, a folyamat végén összesen 4 napig dolgozott 11 .sz. tanú a II.r. vádlottnak. 1. sz. tanú sérelmére az erőszakkal történő elkövetés (Btk.207.§ (3) bekezdés b.) pont II. fordulat) megállapítása a kerítés vonatkozásában helyes.

Nem osztotta a védői érvelést a Fővárosi Ítéltábla a pénzmosás büntettké vonatkozásában sem. Az I.r. vádlott leplezési célzata (melyet a törvényhozó megkíván a cselekmény tényállásszerűségéhez) jól tetten érhető a bizonyítékok alapján kiegészített tényállás szerint. (BH 2006143. számú jogeset) Az a körülmény, hogy az euro átváltását követően a pénzt kamatozó betétben helyezte el, tőle függő emberek nevére vásárolt ingatlanokat, gépkocsikat, ugyancsak leplezési szándékát jelzi. Az a tény pedig, hogy az általa alapított

gazdasági társaság igazolhatóan végzett munkát, nem jelenti, hogy a társaság alapításával I.r. vádlottnak a prostitúció útján megszerzett pénz legalizálását illetően ne lett volna szándéka, hiszen a lehallgatott telefonbeszélgetés, amelyet az elsőfokú bíróság a tények között szerepeltet az ítélet 15. oldal 2. bekezdése utolsó mondatában erre utal. („Most már kell, figyelj 30 éves vagyok, soha nem dolgoztam még egy percet sem, így akármikor kapok egy ellenőrzést, figyelj hát most már kell egy cég, érted? Elmegyek párszor számlázni, a cégen forog a pénz.”) A kiegészített bizonyítékok alapján pedig az is nyilvánvaló, hogy a pénzváltásnál leplezési célzata volt. (lehallgatott beszélgetés szövege I/B. kötet 691. oldal.)

Fentiekre figyelemmel a vádlott felmentésére e cselekmény vádja alól a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

Helyes az ügyészi és védelmi észrevétel a V. tényállási pontban írtakat illetően, a cselekmény a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő csalás büntette Btk. 16.§-a szerinti kísérleteként értékelendő, amelyet I.r. vádlott mint a Btk.21.§ (1) bekezdése szerinti felbujtó valósított meg. A minősítést a rendelkező részben ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla pontosította.

A bírói gyakorlat egységes ate tekintetben, hogy a tettesi elkövetői pozíciót a rendelkező részben nem kell megjelölni, ezért azt a másodfokú bíróság a VI. pontban írt cselekményhez kapcsolódóan mellőzte.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel. További súlyosító körülmény 10 rb. cselekmény vonatkozásában a folytatólagos elkövetés, a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetés, mely a fokozott társadalomra veszélyességre utal. Nem értékelhető enyhítő körülményként a jelentős időmúlás, mert a legsúlyosabb cselekmény elévülési idejét, a 8 évet nem haladta meg.

A helyesen megállapított bűnösségi körülmények alapján figyelembe véve a cselekmények tárgyi súlyát a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés arányos, eltúlzottnak nem tekinthető, enyhítésére lehetőség nincs. Az I.r. vádlott által elkövetett cselekmények nagy száma, a folytatólagosság, az eljárás és felfüggesztett börtönbüntetés hatálya alatti elkövetés, a másokat kihasználó élősködő életmód megállapíthatósága miatt nincs lehetőség enyhébb büntetés alkalmazására a 2-12 éves Btk.85.§-a szerint kiszabott halmazati büntetésre figyelemmel.

Észlelte a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a rendelkezést a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése tekintetében. A vádlottat a Miskolci Városi Bíróság a 2005. július hó 6. napján jogerős 11.B.3535/2002/79.számú ítéletével bűnsegédként elkövetett csalás büntette miatt 1 év - 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. A I. tényállási pontban írt cselekmény elkövetési ideje a próbaidő alatti. A Btk.91/A.§ (1) bekezdés c.) pontja szerint a felfüggesztett szabadságvesztést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztére ítélik. A büntethetőség a Btk.67.§ (1) bekezdés d.) pontja és 68.§ (1) bekezdése figyelembevételével 2013. július hó 5. napján évült volna el, ezért az elévülés a végrehajtás elrendelésének nem akadálya.

Egyetértett a másodfokú bíróság a járulékos rendelkezések körében a vagyonelkobzás alkalmazásával, e körben nem osztotta az egyéb érdekelt jogi képviselője érvelését, az elsőfokú bíróság indokolása e tekintetben is az iratoknak megfelelő és téves logikai következtetést sem tartalmaz. (ítélet 45. oldal) A másodfokú eljárásban becsatolt okirat nem bizonyítja hitelt érdemlően, hogy a 38.000.000 forint 4. sz. tanú tulajdona volt, az az elsőfokú bíróság helyes indokolása szerint prostitúciós tevékenységéből származott, melyet élettársi viszony fennállása nélkül I.r. vádlott - őt kizsákmányolva - elvett tőle, a szerződéssel csak azt kívánták utólagosan biztosítani, ha az I.r. vádlottal történne valami, azt a vagyonelkobzás alól kivonják, 4. sz. tanú pénzének vallják. Még egyértelműbbek a bizonyítékok 3. sz. tanúnál lefoglalt pénzösszeg vonatkozásában. Raifeissen feliratú borítékban azon forgalmi engedély mellett tárolta a házkutatáskor 3. sz. tanú, amely a lehallgatott beszélgetés szerint is az I.r. vádlott elfogását követően 16. sz. tanú intézkedése nyomán került hozzá. Az önmagában nem kizárt, hogy 3. tanú rendelkezhetett ekkora pénzösszeggel, mert maga is foglalkozott pénzek átváltásával (ld. 13. sz. tanú által becsatolt nyilatkozat, mely a nyomozati anyagban is rendelkezésre áll), illetve már a nyomozás során is adtak vissza részére nagyobb összegű lefoglalt, utóbb megállapíthatóan saját pénzt, az elkobzás tárgyát képező pénzösszeg ugyanakkor bizonyíthatóan nem saját pénze volt.

A másodfokú bíróság az I.r. vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatala óta a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Be.99.§ (1) bekezdése alapján rendelte beszámítani.

Megjelölte I.r. vádlott tartózkodási helyét.

A védő részvételének hiánya, - mely jelen esetben a törvény értelmében kizárt védő jelenléte melletti eljárás - az ítélet érdemi felülbírálatát a III.r. vádlott vonatkozásában nem tette lehetővé.

Fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a III.r. vádlott tekintetében a Be.373.§ II/d. pontja alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. I.r. vádlott vonatkozásában a Be.361.§ szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban III.r. vádlott védelmével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be.380.§ (1) bekezdése alapján megállapította, annak viseléséről a megismételt eljárásban történik rendelkezés.

A megismételt eljárásban az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett a III.r. vádlottra védő jelenlétében a teljes eljárást le kell folytatni. A vádlottat, a reá vonatkozó tanúkat kihallgatni, az okirati bizonyítékokat felolvasással vagy ismertetéssel a bizonyítási eljárás anyagává tenni. Ezt követően lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy e vádlott büntetőjogi felelőssége tárgyában megalapozott döntést hozzon.

Budapest, 2013. év január hó 15. napján

. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Nándor s.k.
bíró

A Heves Megyei Bíróság 2011. december hó 7. napján kelt 1.B. 582/2010/199. számú ítélete az I.r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.122/2012/.. számú ítélete folytán 2013. január hó 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. január hó 15. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
Weszely-Földvárszki Tünde
tisztviselő